

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/35/2025
Identifikačné číslo spisu:	8723200161
Dátum vydania rozhodnutia:	13.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8723200161.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobkyne HEBA, spol. s r.o., so sídlom Fr. Hečku 3906, 058 01 Poprad, IČO: 31 661 700, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., so sídlom Dostojevského 3313/12, 058 01 Poprad, IČO: 36 858 935, proti žalovanej AkuAgro, s.r.o., so sídlom Rakúsy 101, 059 76 Rakúsy, IČO: 36 480 592, zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Patakym, so sídlom Hlavné námestie 2, 060 01 Kežmarok, o zaplatenie 6 935,22 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3Cob/22/2024-54 z 31. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanej n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Doterajší priebeh konania

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. rozsudku č. k. 18Cb/3/2023-28 z 23. októbra 2023 žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanej proti žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola dňa 1. októbra 2014 uzavretá zmluva o dielo, na základe ktorej sa žalovaná ako zhotoviteľka zaviazala vykonávať pre žalobkyňu ako objednávateľku kontrolnú a poradenskú činnosť v oblasti pestovania poľnohospodárskych plodín v Obci H. (kontrola objemu jednotlivých prác vykonávaných tretími subjektami pre žalobkyňu). Žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila proti žalovanej náhradu škody v zmysle faktúry č. 2007009 z dôvodu, že žalovaná nevykonala práce s odbornou starostlivosťou. Žalovaná s uplatneným nárokom nesúhlasila s poukazom na to, že v spore nebolo preukázané porušenie jej povinnosti, výška škody a príčinná súvislosť medzi škodou a porušením povinnosti. Poukázala na to, že žalobkyňa si mohla uplatniť svoj nárok voči tretím subjektom, ktorým uhrádzala faktúry, pričom pri

ich vystavení musela vedieť, komu bolo zaplatené navyše za vykonané práce.

3. Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 18Cb/83/2010 z 30. marca 2017 (ďalej aj „prvý rozsudok“) bola žaloba zamietnutá, pričom Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1Cob/19/2018-347 z 24. januára 2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplňujúcim rozsudkom a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) č. k. 1Obdo/83/2021-428 z 20. októbra 2022 boli zrušené rozsudky súdov prvej a druhej inštancie v spojení s doplňacím rozsudkom z 5. septembra 2017 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s právnym názorom zaoberať sa v ďalšom konaní žalobkyňou uplatneným nárokom na náhradu škody, t. j. zistiť (ne)splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 Obchodného zákonníka (ďalej aj „OBZ“), pričom žalobkyňa má dôkazné bremeno ohľadne preukázania, aké konkrétne povinnosti a v zmysle čoho (ktorého ustanovenia zmluvy, resp. vyplývajúce zo zákona) žalovaná porušila, v akej výške žalobkyni vznikla škoda a aká je príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi porušením povinnosti žalovanej a vznikom škody na strane žalobkyne.

4. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie považoval žalobu za nedôvodnú. Konštatoval, že medzi zmluvnými stranami došlo k riadnemu uzavretiu zmluvy o dielo a žalobkyňa si uplatnila svoj nárok z titulu náhrady škody. Poukázal ďalej na to, že v konaní nebolo preukázané, že zo strany žalovanej došlo k porušeniu povinnosti zo záväzkového vzťahu, nakoľko z čl. 1 zmluvy o dielo nevyplyva, aké konkrétne povinnosti mala žalovaná. Preukázané nebolo ani to, že žalovaná zodpovedá za vzniknutú škodu vo výške, v akej bola žalobkyňou uplatnená. V čase vzniku zmluvy o dielo žalovaná nemohla predvídať, čo presne bude predmetom kontrolnej činnosti, keďže konala na základe ústnych pokynov od žalobkyne a nemohla tiež predvídať, že niektoré práce budú vykonané tretími subjektmi viackrát (napríklad mulčovanie). Žalovaná tiež nemohla predvídať, aké podklady budú smerodajné pre žalobkyňu pri vykonaní kontrolnej činnosti, a že základ pre fakturáciu, za ktorú zodpovedá žalobkyňa (a nie žalovaná), má byť zhodný s výmerou poľnohospodárskej pôdy žalobkyne. Žalovaná preto nemôže niesť zodpovednosť za predpokladaný vznik škody, ktorý si uplatnila žalobkyňa.

5. Zmluva o dielo bola založená na dispozitívnej dohode zmluvných strán, ktoré ju podpísali s vedomím, že ju budú dodržiavať, pričom táto zmluva neodkazovala na inú dohodu. V čase zmluvného vzťahu mala žalobkyňa predvídať, že si tretie subjekty, ktoré vykonávali práce neadekvátne, budú uplatňovať inú cenu, ako bola dohodnutá a žalobkyňa bola zodpovedná za úhradu faktúr, ktoré boli od nej uplatňované či už zo strany žalovanej alebo tretích osôb a preto žalovaná nezodpovedá za vzniknutú škodu vo výške, ako bola uplatnená. Vzhľadom na to, že medzi zmluvnými stranami ide o obchodnoprávny vzťah, nedošlo k premlčaniu uplatneného nároku na náhradu škody, a námietka premlčania, uplatnená v konaní žalovanou, nie je dôvodná. Keďže žalobkyni nevznikol nárok na zaplatenie uplatnenej istiny, nemohol jej vzniknúť ani nárok z titulu omeškania s jej zaplatením. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu v spore tak, že žalovanej priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % (§ 255 ods. 1, § 262 a § 453 ods. 3 Civilného sporového poriadku - ďalej aj „CSP“).

6. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/22/2024-54 z 31. marca 2025 rozhodol tak, že výrokom I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I., výrokom II. zmenil rozsudok v napadnutom výroku II. tak, že žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov pôvodného konania v plnom rozsahu a žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu a výrokom III. žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu a z odvolacích dôvodov uplatnených žalobkyňou (§ 379 a § 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne proti výroku I. vo veci samej nie je dôvodné. Žalobkyňa uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Po preskúmaní skutkového stavu a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie - vo väzbe na uplatnené odvolacie dôvody - odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie zistil skutkový stav a tento aj vecne správne posúdil (výrok I.), preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Zdôraznil, že si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatnom odkázal (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti výroku I. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalobkyne uviedol nasledovné:

8. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila proti žalovanej náhradu škody z obchodného záväzkového vzťahu v zmysle § 373 a nasl. OBZ. Predpokladom vzniku zodpovednosti je protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, pričom existenciu týchto predpokladov preukazuje poškodený (žalobkyňa). Podmienkou priznania nároku na náhradu škody je preukázanie jej rozsahu, pričom pri stanovení vzniku a rozsahu škody sa vychádza z tzv. diferenčnej metódy, v zmysle ktorej je škodou v peniazoch vyčíslený rozdiel medzi hodnotou stavu majetku poškodeného a hypotetického stavu, v ktorom by bol tento majetok, ak by nedošlo k škodovej udalosti. Príčinná súvislosť znamená, že medzi porušením povinnosti a vznikom škody musí byť vzťah príčiny a následku, t. j. škoda vznikla ako priamy následok porušenia určitej zmluvnej povinnosti zo strany škodcu. Povinnosť nahradiť škodu podľa § 373 OBZ vznikne len vtedy, ak poškodený preukáže splnenie zákonných predpokladov.

9. Protiprávny úkon žalobkyňa videla v porušení zmluvnej povinnosti žalovanej, pričom odkazovala predovšetkým na písomnú zmluvu o dielo, uzavretú medzi stranami a v nej definované povinnosti žalovanej. Presný rozsah zmluvných povinností žalovanej bol však medzi stranami sporný (napríklad objednávanie služieb tretích subjektov - v prípade ktorého žalobkyňa tvrdila, že služby objednávala žalovaná, čo však táto popierala). Rozsah škody žalobkyňa preukazovala sumou peňazí, ktorú svojim zmluvným partnerom zaplatila, avšak zaplatiť nemala, resp. mala zaplatiť menej, s ohľadom na tvrdené porušenie povinnosti žalovanej.

10. Odvolací súd poukázal na to, že medzi stranami bola dňa 1. októbra 2004 uzavretá platná zmluva o dielo, ktorej predmetom bol záväzok žalovanej (ako zhotoviteľky) vykonávať kontrolnú a poradenskú činnosť v oblasti pestovania poľnohospodárskych plodín v katastri Obce H. a záväzok žalobkyne (ako objednávateľky) zaplatiť jej dohodnutú odplatu. V čl. II. bola dohodnutá výška odplaty (cena) v sume 250 Sk za hodinu výkonu, v čl. III., druhej vete bolo dohodnuté, že objednávateľka je povinná poskytnúť zhotoviteľke podklady potrebné na správne vykonávanie dohodnutej činnosti a v čl. III., prvej vete bolo uvedené, že zhotoviteľka splní svoj záväzok vykonať dohodnuté dielo podaním ústnej správy o stave hospodárstva. Z uvedeného vyplýva, že predmetom záväzku zhotoviteľky bolo vykonávanie určitej činnosti, avšak jej splnenie sa malo prejaviť aj vo výsledku, ktorým mala byť ústna správa o stave hospodárstva. V konaní nebolo preukázané, že by zmluvné strany (okrem vyššie uvedenej písomnej zmluvy o dielo) uzavreli inú zmluvu, resp. písomný dodatok k zmluve o dielo. Ak sa zmluvné strany rozhodli uzavrieť zmluvu o dielo s všeobecne definovaným obsahom (vrátane práv a povinností), uvedený právny úkon je síce prípustný, avšak rizikový z pohľadu uplatnenia prípadných nárokov.

11. Povinnosť, na porušenie ktorej žalobkyňa poukazovala a od ktorej odvodzovala svoj nárok, špecifikovala žalobkyňa len tak, že žalovaná zanedbala svoje povinnosti a činnosť vykonávala nedôsledne. Žalobkyňa mala pritom za to, že žalovaná mala na základe zmluvy o dielo vykonávať nasledujúce činnosti: odsúhlasovanie rozsahu vykonaných prác, odsúhlasovanie podkladov pre fakturáciu, odsúhlasovanie prác: sejba, diskovanie a mulčovanie, príprava a kontrola podkladov v súvislosti s vykonaním poľnohospodárskych prác, objednávanie služieb na vykonávanie prác v súvislosti so zakladaním úrody, zberom úrody a dodržiavaním agrotechnických termínov pri pestovaní poľnohospodárskych plodín, technické ošetrovanie plodín pri pestovaní a kontrola kvality objemu vykonaných prác. Žalobkyňa tiež poukazovala na to, že vo faktúrach žalovanej je uvedený rozsah prác, ktoré žalovaná poskytovala. K uvedenému odvolací súd uviedol, že v samotnej zmluve o dielo bol uvedený rozsah prác, na ktoré sa žalovaná zaviazala, len všeobecným spôsobom, nie presne v rozsahu, ako uvádzala žalobkyňa. Žalovaná v konaní potvrdila, že na základe zmluvy o dielo vykonávala kontrolu

a riadenie prác (orba, sejba, mulčovanie) a že mala ústne dohody so žalobkyňou. Obsahom súdneho spisu bola len jedna faktúra (vystavená žalovanou žalobkyňu), ktorá je založená v spise na č. l. 69, v ktorej je za cenu dohodnutú v zmluve (250 Sk) uvedený rozsah prác - poradenské služby v poľnohospodárstve (ktorej prílohou bol výkaz prác s obsahom, najmä kontrola mulčovania). Iná faktúra nebola založená do súdneho spisu. Iný rozsah predmetu diela v konaní preukázaný nebol.

12. Pokiaľ rozsah škody žalobkyňa špecifikovala tak, že má ísť o (peniazmi vyjadrený) rozdiel vo výmerách, na ktorých mohlo dôjsť k činnostiam vykonávaným tretími osobami a na ktorých skutočne tretie osoby vykonávali činnosti (tvrdiac, že táto výmera bola väčšia, než výmera pôdy, ktorú celkovo žalobkyňa obhospodarovala), musela by primárne preukázať celkový rozsah pôdy, ktorý obhospodarovala, rozsah pôdy, na ktorom vykonávali poľnohospodárske činnosti tretie osoby, ako aj skutočnosť, že rozsah tretími osobami vykonaných a fakturovaných činností môže byť maximálne v rozsahu výmery pôdy, ktorú obhospodarovala žalobkyňa. Okrem toho by samozrejme musela preukázať, že k uvedenému rozdielu, ktorý sa odrazil vo fakturáciách tretích osôb žalobkyňu, došlo porušením povinnosti žalovanej a v príčinnej súvislosti s uvedeným.

13. Žalobkyňa na preukázanie vzniku škody a jej rozsahu založila do spisu rôzne podklady (napr. výkazy prác, faktúry tretích osôb žalobkyňu, vlastné tabuľky s výpočtom rozdielu výmeru), avšak uvedené podklady (vrátane znaleckého posudku vypracovaného v konaní) nepreukazujú rozsah vzniknutej škody. Za absolútne nepreukázanú je potrebné považovať skutočnosť, že tretie osoby mohli vykonávať svoje činnosti len v rozsahu maximálnej výmery pôdy žalobkyne. V konaní tiež nebolo preukázané, čo bolo obsahom dohody medzi žalobkyňou a tretími osobami. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia správne uviedol, že žalovaná nemohla (s poukazom na zmluvnú úpravu jej povinností) zodpovedať za výmery poľnohospodárskej pôdy, ktorá bola obrábaná.

14. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že ak mala žalobkyňa pochybnosti o správnosti fakturovaných čiastok, nemala ich tretím subjektom zaplatiť. Žalobkyňa v konaní uviedla (čl. spisu 159), že si overovala u žalovanej vykonanie prác telefonicky, pričom na pojednávaní dňa 21. septembra 2023 konateľka žalobkyne uviedla, že po niekoľkých dňoch od vykonania prvej služby mala pochybnosti ohľadom výmery pôdy, avšak vzhľadom na priateľský vzťah so žalovanou, to neriešila. K uvedenému odvolací súd podotkol, že napriek tomu, že žalobkyňa mala pochybnosti o správnosti fakturácie zo strany tretích subjektov, predložené faktúry uhrádzala, a teda si nesplnila prevenčnú povinnosť, ktorú aj pre oblasť obchodnoprávných vzťahov upravuje § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a ktorá vylučuje nárok na náhradu škody podľa § 382 OBZ. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej a vznik škody a že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie svojho nároku na náhradu škody.

15. Odvolací súd nevylúčil tvrdenie žalovanej, že činnosti ako napr. mulčovanie a diskovanie je možné vykonávať na určitej ploche aj opakovane, čo potvrdil aj znalec v znaleckom posudku a následne vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 4. júna 2015. Žalobkyňa okrem nepreukázania porušenia povinností zo strany žalovanej tiež nepreukázala, čo bolo obsahom dohôd s tretími osobami, t. j. v čom presne mali spočívať záväzky tretích subjektov a v akom rozsahu (v akej frekvencii, na akej ploche) mali vykonávať činnosti ako napr. mulčovanie a diskovanie. S poukazom na uvedené nebolo možné vyhodnotiť žalobkyňou predložené dôkazy ako postačujúce na konštatovanie vzniku škody a zodpovednosti žalovanej za ňu.

16. Za neopodstatnenú považoval odvolací súd odvoláciu námietku, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor vyslovený dovolacím súdom v jeho kasačnom uznesení. Poukázal na to, že výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby je vecne správny a vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd tiež poukázal na to, že žalobkyňa si proti žalovanej neuplatnila nároky z väd diela, aj keď mohla (čo konštatoval aj dovolací súd v odseku 26 odôvodnenia jeho rozhodnutia). S poukazom na § 440 ods. 2 OBZ a zásadu, že iné následky porušenia povinností (vrátane nárokov z väd) majú prednosť

pred nárokom na náhradu škody, odvolací súd konštatoval, že nárok na náhradu škody žalobkyne proti žalovanej by ani z tohto dôvodu nemohol vzniknúť.

17. Odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania tak, že žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov pôvodného konania v plnom rozsahu a žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Poukázal na záver vyjadrený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. novembra 2019, že zásada úspechu nevylučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania. Uviedol, že prvým rozsudkom súdu prvej inštancie bola žaloba zamietnutá, pričom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Druhým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom odvolací súd uvedený rozsudok potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu. Na základe dovolania žalobkyne však dovolací súd zrušil druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodnutie odvolacieho súdu, teda v dovolacom konaní bola úspešnou stranou sporu žalobkyňa. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Dovolanie

18. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda pre nesprávne právne posúdenie veci. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Dovolateľka poukázala na to, že súdy nižšej inštancie sa neriadili pokynom dovolacieho súdu v uznesení sp. zn. IObdo/83/2021 z 20. októbra 2022 (ďalej aj „kasačné uznesenie“ alebo „zrušujúce uznesenie“). Napriek tomu, že z vykonaného dokazovania (po zrušení veci dovolacím súdom) bolo preukázané, že medzi ňou a žalovanou existoval právny vzťah, na základe ktorého žalovaná vykonávala práce, za ktoré opakovane vystavovala faktúry, žalovaná účelovo tvrdila, že nevedela, aké práce má vykonávať pre dovolateľku. Z jednotlivých faktúr a z rozpisu prác k nim, bolo preukázané, aké práce žalovaná vykonávala a že tieto práce - kontrola fakturácie prác vykonávaných dodávateľským spôsobom pre dovolateľku, vrátane ich kvality a objemu - spadali do predmetu zmluvy o dielo. Napriek existencii týchto faktúr a ich zdokladovaniu v spore si súdy oboch inštancií nekriticky osvojili argumentáciu žalovanej, že nevedela, aké práce má vykonať pre dovolateľku. Žalovaná však nevedela vysvetliť, na základe čoho potom vystavovala faktúry dovolateľke a prijímala plnenie za prácu. Došlo tak k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces, keďže súdy sa nevysporiadali s tvrdením, ktoré je základom žaloby, a to že žalovaná nedôsledne vykonávala svoje povinnosti, pričom dôkazným bremenom súdy nezákonne zaťažili dovolateľku, od ktorej vyžadovali, aby preukázala, ktoré práce neboli vykonané napriek tomu, že žalovaná povolila ich fakturáciu tretiemu subjektu, v dôsledku čoho vznikla škoda. Dovolateľka ďalej uviedla, že znaleckým posudkom preukázala, že práce boli vykonané vo väčšom rozsahu, ako mohli byť vykonané, pretože tieto práce boli fakturované na plochu, ktorá prevyšovala výmeru pozemkov, ktoré sú obhospodarované dovolateľkou. Žalovaná sa bránila tým, že niektoré práce mohli byť vykonávané opakovane, avšak súdy vyžadovali od dovolateľky, aby ona preukázala, ktoré práce boli vykonané naviac, čím nezákonne preniesli dôkazné bremeno na dovolateľku.

20. Podľa názoru dovolateľky došlo konaním zo strany súdov k porušeniu CSP, keďže ona preukázala, že rozsah fakturovaných prác bol väčší, ako výmera ňou obhospodarovaných pozemkov. Bolo povinnosťou žalovanej preukázať, že na niektorých parcelách boli vykonané práce opakovane, teda boli fakturované dôvodne, ako tvrdila. Miesto toho súdy nekriticky uverili tvrdeniu žalovanej, že niektoré parcely boli obhospodarované (napr. osiate, diskované, orané a podobne) opakovane, čím porušili právo dovolateľky na spravodlivý súdny proces, keďže sa neriadili pokynom NS SR vysloveným v jeho kasačnom uznesení z 20. októbra 2022.

21. Dovolateľka uviedla, že v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje odôvodnenie, na základe akých dôkazov súd uveril tvrdeniu žalovanej, že táto nevedela, aké práce má vykonávať na základe zmluvy o dielo, že uvedené práce neodsúhlasila, neobjedнала, resp. že tieto práce boli vykonávané na tých istých pozemkoch opakovane bez toho, aby musela predložiť relevantné dôkazy. Tieto tvrdenia boli v rozpore s vykonanými dôkazmi, t. j. zmluvou o dielo a znaleckým posudkom, ktorý preukázal fakturáciu väčšieho objemu prác, ako mohli byť v skutočnosti vykonané. Odôvodnenia rozhodnutí súdov sú arbitrárne a nepreskúmateľné.

22. K dovolaniu žalobkyne sa žalovaná písomne nevyjadřila.

Konanie na dovolacom súde

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenej v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) zisťoval najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

24. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

25. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným, sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k vecnému prejednávaniu dovolania musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré vyplývajú z § 420, resp. § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431, resp. § 432 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu.

26. Z dovolania vyplýva, že dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP (nesprávne právne posúdenie veci), avšak z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľka namietala vady odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií (nedostatočné odôvodnenie, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť odôvodnení), čo obsahovo zodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v spojení s § 431 CSP. Ide o prípad dovolania prípustného z dôvodu tzv. vady zmätočnosti (závažného procesného pochybenia súdu), spočívajúcej v tom, že odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

29. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie nesprávny (vadný, zmätočný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a

ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosiahla značnú, resp. výraznú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

30. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (IV. ÚS 22/04, I. ÚS 50/04).

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu

31. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka nesúhlasí so skutkovými závermi súdov oboch nižších inštancií, ako aj s hodnotením dôkazov na súde prvej inštancie. Dovolateľka vytýkala súdom, že „nezákonne preniesli dôkazné bremeno“ na ňu a nekriticky si osvojili argumentáciu žalovanej, že nevedela, aké práce má vykonávať na základe zmluvy o dielo, hoci na základe ňou vystavených faktúr prijímala od dovolateľky odmenu za vykonané práce. Podľa jej názoru vykonaným dokazovaním bolo preukázané (zmluvou o dielo, faktúrami a rozpisom prác k nim, znaleckým posudkom), aké práce spadali do náplne zmluvy o dielo, ktoré mala žalovaná vykonávať, že svoje povinnosti vykonávala nedôsledne, pretože práce, ktorých rozsah a kvalitu mala žalovaná kontrolovať, boli fakturované tretími subjektmi vo väčšom rozsahu, ako mohli byť vykonané, keďže boli vyfakturované na plochu, ktorá prevyšovala výmeru pozemkov, ktoré boli obhospodarované dovolateľkou, čím jej bola spôsobená škoda minimálne 6 900 eur tak, ako bola vyčíslená v rámci súdneho konania. Podľa názoru dovolateľky súdy spochybnili všetky dôkazy ňou predložené, avšak nekriticky si osvojili tvrdenia žalovanej ako napr. že niektoré parcely boli osiate, diskované, orané a podobne opakované a nežiadali od žalovanej na preukázanie jej tvrdení predložiť relevantné dôkazy. Dovolateľka tiež namietala, že súdy oboch nižších inštancií sa neriadili pokynom dovolacieho súdu vysloveným v jeho kasačnom uznesení sp. zn. 1Obdo/83/2021 z 20. októbra 2022.

32. Podľa názoru dovolacieho súdu koncipovala dovolateľka svoje dovolanie ako „ďalšie odvolanie“, keď opätovne v ňom uviedla tie isté námietky, ako v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, resp. v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa však odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a uviedol k nim dostatočnú a relevantnú argumentáciu vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu a právnemu posúdeniu veci.

33. Dovolací súd poukazuje na to, že predmetom dovolacieho konania je prieskum dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z 31. marca 2025, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej v napadnutom výroku I., ktorým bola žaloba zamietnutá. Nesúhlasí s tvrdením dovolateľky, že súdy nižšej inštancie sa neriadili pokynom dovolacieho súdu v jeho kasačnom uznesení z 20. októbra 2022, ktorým boli rozhodnutia oboch súdov nižšej inštancie zrušené, keďže súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí argumentačne nevysporiadali s uplatneným nárokom žalobkyne na náhradu škody podľa § 373 a nasl. OBZ. Po zrušení rozhodnutí súdov prvej a druhej inštancie dovolacím súdom a vrátení veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie postupovali súdy oboch nižších inštancií v intenciách právneho názoru vysloveného dovolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení z 20. októbra 2022, zaoberali sa už žalobkyňou uplatneným nárokom na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom v odôvodneniach svojich rozhodnutí uviedli dostatočné, argumentačne konzistentné a právne odôvodnené argumenty, ktoré viedli k záveru o nedôvodnosti žalobkyňou podanej

žaloby na náhradu škody proti žalovanej v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka (nepreukázanie splnenia všetkých predpokladov vyžadovaných zákonom pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorými sú : protiprávny úkon žalovanej, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody). Dovolací súd už v kasačnom uznesení uviedol, že dôkazné bremeno v spore spočíva na žalobkyni, ktorá ako dominus litis musí preukázať ňou uplatnený nárok na náhradu škody. Z odseku 26 odôvodnenia kasačného uznesenia vyplýva, že úlohou žalobkyne v sporovom konaní je preukázať, aké konkrétne povinnosti a v zmysle akého zákonného ustanovenia alebo zmluvného ustanovenia žalovaná porušila, v akej výške žalobkyni vznikla škoda a aká je príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovanej a vznikom škody na strane žalobkyne. Uvedenými predpokladmi nároku na náhradu škody sa odvolací súd zaoberal v odsekoch 22 až 33 odôvodnenia rozhodnutia (ktoré nebude dovolací súd opätovne opakovať), v ktorých uviedol podrobne svoju argumentáciu, z ktorej je zrejmé, že žalobkyňa nepreukázala splnenie všetkých zákonom vyžadovaných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorú si uplatnila podanou žalobou v sume 6 935,22 eur, v dôsledku čoho v spore neunesla dôkazné bremeno na preukázanie ňou uplatneného nároku na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Dovolací súd nesúhlasí s dovolacou námietkou, že súdy v spore nezákonne preniesli dôkazné bremeno na preukázanie nároku na náhradu škody na žalobkyňu. Opätovne uvádza, že v sporovom konaní spočíva dôkazné bremeno na žalobkyni, ktorá je povinná preukázať dôvodnosť ňou uplatnenej žalovanej pohľadávky s príslušenstvom, ktorou sa podanou žalobou domáha proti žalovanej.

34. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola uzavretá zmluva o dielo v písomnej forme podľa Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bol záväzok žalovanej ako zhotoviteľky vykonávať kontrolnú a poradenskú činnosť v oblasti pestovania poľnohospodárskych plodín v katastri Obce H., pričom zhotoviteľka splní svoj záväzok (vykoná dohodnuté dielo) podaním ústnej správy o stave hospodárstva, z čoho je zrejmé, že predmetom záväzku zhotoviteľky bolo síce vykonávanie určitej činnosti, avšak jej splnenie sa malo prejavovať vo výsledku, ktorým mala byť ústna správa o stave hospodárstva. V konaní nebolo preukázané, že by zmluvné strany - okrem písomnej zmluvy o dielo - v súvislosti s činnosťou žalovanej (od porušenia ktorej žalobkyňa odvodzovala svoj nárok na náhradu škody) uzavreli inú zmluvu, resp. písomný dodatok k zmluve o dielo. Uzavretie písomnej zmluvy o dielo s všeobecne definovaným obsahom práv a povinností, ktorých rozsah - najmä vo vzťahu k žalovanej - bol upravený vo veľmi obmedzenej miere, bolo rizikové, keďže v samotnej zmluve o dielo bol rozsah prác, na ktoré sa žalovaná zaviazala, uvedený len všeobecným spôsobom. Žalobkyni sa v konaní nepodarilo preukázať porušenie konkrétnej povinnosti (či už zmluvnej alebo zákonnej) žalovanej, ktorá by bola v príčinnej súvislosti so vznikom konkrétnej škody, ktorá vznikla žalobkyni a bola ňou uplatnená v sume 6 935,22 eur. Žalobkyňa preto v spore neunesla dôkazné bremeno na preukázanie ňou uplatneného nároku. K tomu dovolací súd dodáva, že nepreukázanie už jedného predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu postačuje na záver, že žalobkyňa v spore neunesla dôkazné bremeno.

35. V posudzovanom prípade žalobkyňa nepreukázala porušenie konkrétnej povinnosti žalovanej, vyplývajúcej či už zo zmluvy o dielo alebo z Obchodného zákonníka, v dôsledku ktorej mala žalobkyni vzniknúť ňou uplatnená škoda 6 935,22 eur. Žalobkyňa potom nepreukázala ani príčinnú súvislosť medzi porušením konkrétnej povinnosti žalovanej a vznikom škody na strane žalobkyne. Uvedené zistenie postačovalo pre záver súdov nižšej inštancie, že žalobkyňa v spore neunesla dôkazné bremeno, pretože nepreukázala splnenie všetkých zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu v sume 6 935,22 eur. Táto škoda mala vzniknúť tým, že žalobkyňa zaplatila tretím osobám na základe nimi vystavených faktúr za poľnohospodárske práce, ktoré podľa jej tvrdenia boli vykonané v menšom rozsahu, než boli tretími osobami vyfakturované žalobkyni, pričom kontrolovať práce vykonávané tretími subjektami mala žalovaná na základe písomnej zmluvy o dielo, uzavretej so žalobkyňou. K uvedenému dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade je potrebné rozlišovať právny vzťah založený písomnou zmluvou o dielo medzi žalobkyňou a žalovanou a právny vzťah medzi žalobkyňou a tretími osobami, ktoré pre žalobkyňu vykonávali poľnohospodárske práce, za ktoré im žalobkyňa uhrádzala cenu na základe nimi vystavených faktúr, ktoré podľa jej tvrdenia boli vystavené vo vyššej hodnote ako mali byť, keďže rozsah prác nimi vyfakturovaných nemohol byť zrealizovaný v takom

rozsahu, ako bol. Dovolací súd súhlasí s názorom odvolacieho súdu, že v konaní nebolo preukázané konkrétne porušenie povinností žalovanej zo záväzkového vzťahu založeného medzi žalobkyňou a žalovanou na základe písomnej zmluvy o dielo, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so žalobkyňou uplatnenou škodou v sume 6 935,22 eur, pretože žalobkyňa nepreukázala, aká konkrétna povinnosť žalovanej (či už vyplývajúca zo zmluvy o dielo alebo zo zákona) bola žalovanou porušená. Tvrdenie žalobkyne nebolo preukázané ňou predloženými listinnými dôkazmi, keďže už samotná písomná zmluva o dielo neobsahovala vymedzenie konkrétnych povinností žalovanej vo vzťahu k predmetu zmluvy o dielo, ktorou bol založený obchodný záväzkový vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou. V odseku 30 odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd tiež uviedol, že pokiaľ mala žalobkyňa pochybnosti o správnosti fakturovaných čiastok vo vzťahu k tretím osobám, nemala tieto faktúry zaplatiť. Konateľka žalobkyne na pojednávaní dňa 21. septembra 2023 uviedla, že už po niekoľkých dňoch od vykonania prvej služby mala pochybnosti vo vzťahu k rozsahu vykonaných prác tretími subjektami, avšak vzhľadom na priateľský vzťah so žalovanou, uvedené nezrovnalosti neriešila, ale faktúry uhrádzala. Správny je potom aj záver odvolacieho súdu, že samotná žalobkyňa si nesplnila prevenčnú povinnosť, ktorá aj pre obchodnoprávne vzťahy vyplýva z § 415 OZ a vylučuje nárok na náhradu škody podľa § 382 Obchodného zákonníka. Rovnako správne odvolací súd v odseku 35 odôvodnenia rozhodnutia poukázal na to, že v rámci obchodnoprávneho vzťahu založeného medzi žalobkyňou a žalovanou písomnou zmluvou o dielo si žalobkyňa voči žalovanej neuplatnila žiadny nárok z väd (hoci takýto nárok si mala voči žalovanej uplatniť), keďže podľa jej tvrdenia žalovaná svoje povinnosti zo zmluvy o dielo nevykonávala v kvalite a rozsahu, aké požadovala žalobkyňa.

36. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí odôvodnené vyčerpávajúcim spôsobom, zrozumiteľne a presvedčivo. Odvolací súd logicky a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie (ktorým bola žaloba žalobkyne zamietnutá). Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné považovať za svojvoľné, resp. arbitrárne, nakoľko odvolací súd sa v ňom zaoberal všetkými relevantnými odvolacími námietkami a argumentmi žalobkyne (ktoré opätovne uviedla i v dovolaní) a jeho závery sú logické, argumentačne konzistentné a právne odôvodnené. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu ich rozhodnutí, prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa mala možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti jeho rozhodnutiu podať odvolanie, čo aj urobila. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP, keď sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý žalobu žalobkyne zamietol pre neunesenie dôkazného bremena v spore. Dovolací súd preto konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (ktoré z hľadiska obsahového s ním tvorí jeden organický celok), zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 393 ods. 1, 2 CSP). Odvolací súd k odvolacím námietkam žalobkyne uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým a právnym stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov zo strany súdov oboch inštancií bolo vykonané v súlade s § 191 CSP a princípom voľného hodnotenia dôkazov, upravených v článku 15 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie sumy 6 935,22 eur s prísl., uplatnený proti žalovanej z titulu náhrady škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, nebol žalobkyňou právne relevantným a postačujúcim spôsobom preukázaný. Za tejto procesnej situácie je preto správny záver odvolacieho súdu, že žalobkyňa ohľadne ňou uplatnenej pohľadávky neunesla dôkazné bremeno, v dôsledku čoho jej žaloba bola súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutá.

37. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom v zásade nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdov prvej a druhej inštancie), keďže v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie

skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V zásade teda platí, že neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení súdov oboch nižších inštancií a nesúhlas s dokazovaním vykonaným na súde nižšej inštancie nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných oprávnení strán sporu. Určitou výnimkou môže byť len taká situácia, kedy by zistenie skutkového stavu prima facie bolo natoľko chybné, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť alebo by zo strany súdu nižšej inštancie išlo o také vyhodnotenie dôkazov, ktoré by bolo natoľko svojvoľné, že by z neho vyplývali nepripustné a nelogické závery obsiahnuté v súdnom rozhodnutí, ktoré by boli v rozpore s obsahom spisu. O takúto situáciu sa však v posudzovanom prípade nejedná, keďže skutkový a právny stav veci bol na základe vykonaného dokazovania súdmi nižšej inštancie zistený správne so záverom, že žalobkyňa, na ktorej spore spočívalo dôkazné bremeno, toto neuniesla, pretože nepreukázala splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú si uplatnila voči žalovanej v sume 6 935,22 eur s príslušenstvom tak, ako je už vyššie konštatované.

38. Na súde prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré sú uvedené v odseku 9 odôvodnenia rozhodnutia, vrátane znaleckého posudku č. 20/2014 (ktorý bol doplnený o výsluch znalca Ing. Bc. Tichomíra Bučka - odsek 10 odôvodnenia), pričom výsledkom vykonaného dokazovania nie je preukázanie porušenia konkrétnej povinnosti žalovanej, ktorá by bola v príčinnej súvislosti so vznikom škody žalobkyne v sume 6 935,22 eura, ako to v konaní tvrdila žalobkyňa. Aj z výpovede znalca na pojednávaní dňa 4. júna 2015 (zápisnica o pojednávaní je založená v spise na č. l. 253 a nasl.) vyplýva, že niektoré práce na pozemkoch mohli byť realizované dvakrát alebo viackrát, resp. niektoré práce „boli vykonané proti zdravému rozumu“ ako napr. najskôr sejba a potom diskovanie. Z výpovede znalca na pojednávaní, ako aj zo znaleckého posudku č. 20/2014 tiež vyplýva, že v jednotlivých príkazoch na prácu a výkazoch prác nie sú uvedené niektoré základné údaje (nedostatky jednotlivých príkazov prác a zákazkových listov sú uvedené na stranách 6 až 13 znaleckého posudku a v jeho závere pri jednotlivých prácach - diskovanie, sejba, mulčovanie). K tomu dovolací súd dopĺňa, že aj keď zo záveru znaleckého posudku vyplýva rozdiel prác vyfakturovaných tretími osobami žalobkyni oproti skutočnej výmere ornej pôdy obhospodarovanej žalobkyňou, nie je možné z toho vyvodiť záver prezentovaný žalobkyňou, že za škodu uplatnenú žalobkyňou zodpovedá žalovaná, pretože vznikla porušením jej povinnosti (zmluvnej alebo zákonnej), vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu, založeného medzi žalobkyňou a žalovanou na základe písomnej zmluvy o dielo.

39. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v danom prípade nezistil žiadnu vadu zmätočnosti, resp. taký procesný postup súdov nižšej inštancie, ktorý by bol v rozpore s CSP a jeho následkom by bolo závažné porušenie procesného práva žalobkyne, ktoré by v dôsledku svojej intenzity a relevantnosti znamenalo porušenie jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z uvedeného dôvodu nie je daná procesná prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

40. Len pre úplnosť dovolací súd uvádza, že dovolateľka podala dovolanie explicitne podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktoré upravuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci v prípade, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Napriek označeniu tohto dovolacieho dôvodu dovolateľka v dovolaní neuviedla žiadnu argumentáciu, týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, vrátane vymedzenia kľúčovej, rozhodujúcej právnej otázky, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odchýliť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Jej argumentácia preto nespĺňa kritérium vymedzenia právnej otázky, zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale (tak, ako už vyššie konštatoval dovolací súd) sa z obsahovej stránky týka skutkových záverov súdov nižšej inštancie a dovolateľkou vlastného chápania skutkových zistení, resp. spochybňovania výsledkov vykonaného dokazovania, čo však nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď napr. uznesenia NS SR sp. zn. 1Obdo/45/2017, sp. zn. 1Obdo/47/2017, sp. zn. 5Obdo/22/2017). Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu, majúce podobu polemiky so skutkovými zisteniami súdov, nezodpovedá

požiadavkám ustanovenia § 432 CSP, podľa ktorého je dovolateľ povinný uviesť právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia odvolacím súdom. Dovolací súd preto vychádzal z obsahu dovolania a uplatnených dovolacích námietok dovolateľky a uskutočnil dovolací prieskum vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu (v spojení aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie) v zmysle § 420 písm. f) CSP.

41. V dovolacom konaní bola úspešnou stranou sporu žalovaná, preto jej proti žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Vzhľadom na to však, že žalovanej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

42. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie prípustný opravný prostriedok.